

KAPITOLA 24

FRASER

Aniž by vydal jedinou hlásku, Fraser zvedl sevřenou levou pěst. Pět armádních rangerů za ním okamžitě ztuhlo.

Ještě na stanovišti 45-121 si poslechl nahrávku. Pak mu ukázali kryt vyhloubený v zemi uprostřed místa, které kdysi bývalo stodolou. Prozkoumal stopy v hliněné podlaze a nechal si udělat odlitky. Hlas na nahrávce byl ženský, mladý, pravděpodobně dospívající dívka. Větší ze dvou sad odlitků s největší pravděpodobností patřil jí. Ty menší zjevně náležely dítěti mezi čtyřmi a osmi lety. Dvojice se prala; na stopách byly zřetelné známky zápasu. Stopy pokračovaly po schodech nahoru, přes pozůstatky stodoly ven do lesa. Starší tu mladší buď vlekla, nebo dítě šoupalo nohama – jeho kroky se nacházely příliš blízko u sebe, než aby odpovídaly normální chůzi.

Sestavil malé družstvo a vydal se s ním mezi stromy.

Do náprsní kapsy uniformy si uložil vzkaz od Holta.

Zadržte je!

Stejně jako on, i rangers vysazení na 45-121 patřili k nejvyvíčenějším, k elitě. Přesto ani předchozí zkušenosti z války a se smrtí nikoho z nich nepřipravily na to, s čím se setkali zde. Ty lidi

nezabily známé válečné zbraně. Přestože ho neznámo neděsilo, měl se vůči němu na pozoru.

Dozvěděl se, že se z této vesnice pohřešuje přes sto lidí, kteří jsou považováni za mrtvé, příčina stále neznámá. Podle informací přežili pouze dva – dívky, které nyní pronásledoval.

Pokud nešlo o nákazu, jakou hrozbu mohly dvě malé holky představovat?

Nedělal si iluze, že by děti nemohly být stejně nebezpečné jako dospělí. V Iráku zažil, jak dvanáctiletá dívka přistoupila k humvee s výbušnou vestou ukrytou pod oblečením a odpálila se. Ovšem to, co se stalo tady, nezpůsobil výbuch bomby; alespoň ne takové, jakou by znal. Už z takzvané anomálie viděl dost, aby rozdíl zaznamenal.

Neznámo.

Děti.

Fraser se zadíval na zakrvácený hadr ležící na cestě. Vypadal, jako by kdysi býval kusem košile.

Obě dívky procházely podél anomálie několik kilometrů na západ, pak se stočily na sever. Nepotulovaly se jen tak, sledovaly určitý cíl, i když jejich trasu tvořily jen šlápoty. Kromě dětských stop našel i hrstku otisků dospělých lidí, kteří si však dávali pozor, aby stopy nezanechali. Ještě nenarazil na žádnou nástrahu, ale byl si poměrně jistý, že tu jsou.

Podle GPS se krvavý hadr u jeho nohou nacházel téměř čtyři kilometry od středu 45-121, tedy od zničené vesnice, je ale jejich cesta vedla téměř kolmo k jednomu z přívodů. I když jej přes hustý les neviděl, odhadoval, že se nacházejí necelých pět set metrů od brázdy a že se k ní postupně blíží.

Když se látky dotkl špičkou prstu, zjistil, že krev je stále lepka-vá – stará několik hodin.

Otočil se na vojákyni za sebou. „Tepelné stopy?“

Na délku paže před sebou držela malý skener a pomalu přejížděla okolní stromy. „Příliš hustý porost, pane.“